

Lietas arhīva Nr. CA-0162-18/15
[ECLI:LV:KUAT:2018:0322.C30470117.5.L](#)

L Ē M U M S

Liepājā 2018.gada 22.martā

Kurzemes apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas tiesneši L.Kraule, L.Vēbere un A.Klaiše, izskatījušas _____ apelācijas sūdzību par Kurzemes rajona tiesas 2018.gada 6.februāra spriedumu,

konstatēja

Ar Kurzemes rajona tiesas 2018.gada 6.februāra spriedumu daļēji apmierināta Biedrības „Zemes reformas komiteja” maza apmēra prasība pret _____ par zemes nomas maksas parāda un nekustamā īpašuma kompensācijas piedziņu.

_____ iesniegusi apelācijas sūdzību, pārsūdzot spriedumu prasības apmierinātajā daļā.

Izvērtējot apelācijas sūdzībā norādīto, visi trīs apelācijas instances tiesas tiesneši vienbalsīgi atzīst, ka nepastāv neviens no Civilprocesa likuma (turpmāk-CPL) 440.² pantā minētajiem pamatiem apelācijas tiesvedības ierosināšanai.

Tas, ka tiesību normā noteikts, ka lēmumu pieņem rezolūcijas veidā, tas neliedz apelācijas instances tiesai īpaši nozīmīgās lietās norādīt motīvus, kuru dēļ pieņemts lēmums par atteikšanos ierosināt apelācijas tiesvedību.

Tiesas kolēģija atzīst, ka nav pamata ierosināt apelācijas tiesvedību lietā, jo pirmās instances tiesas spriedums atbilst judikatūras atziņām par piemērojamo tiesību normu izpratni.

CPL 5.panta sestās daļas noteikums uzliek tiesai pienākumu ievērot judikatūru, un šis pienākums ir būtisks elements pamattiesību uz taisnīgu tiesu nodrošināšanā (*sk. Satversmes 92.pantu*).

Šīm prasībām pirmās instances tiesas spriedums atbilst, jo tiesa izspriedusi lietu, vadoties pēc judikatūras atziņām, kas attiecas uz strīdam piemērojamām tiesību normām.

Tiesneši piekrīt apelācijas sūdzībā norādītajam, ka Latvijā līdzīgās lietās izveidojusies atšķirīga tiesu prakse, taču šis apstāklis pats par sevi vien nevar būt par pamatu apelācijas tiesvedības ierosināšanai konkrētajā lietā.

Citas apgabaltiesas (konkrētajā gadījumā Rīgas apgabaltiesas) spriedumi, lai arī taisīti līdzīgās lietās, nenorāda uz judikatūras maiņu, turklāt ne katrs tiesas nolēmums satur judikatūras atziņas.

Arī juridiskajā literatūrā izteiktie viedokļi (tiesību doktrīnas atziņas) kā tiesību palīgavoti paši par sevi nenorāda uz līdzšinējās judikatūras (pirmās instances tiesas spriedumā minētie Augstākās tiesas nolēmumi un tajos izteiktās atziņas) maiņu.

Lai gan tiesai judikatūra ir jāņem vērā, tiesa ir neatkarīga un tādēļ nav absolūti saistīta ar judikatūru: tā var no judikatūras atkāpties, ja tam ir pamatoti iemesli. Tomēr šādos gadījumos tiesai atkāpšanās no judikatūras ir jāmotivē.

Konkrētajā lietā, izvērtējot pirmās instances tiesas spriedumu un par to iesniegto apelācijas sūdzību, trīs Kurzemes apgabaltiesas tiesneši atzīst, ka nav pamata atkāpties no judikatūras atziņām par to, ka Komerclikuma 406.panta norma nav attiecināma uz konkrētajām tiesiskajām attiecībām, kas pastāv uz likuma pamata, savukārt attiecībā uz nekustamā īpašuma kompensāciju judikatūras atziņas izteiktas Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2016.gada 20.aprīļa spriedumā lietā SKC-5/2016 (nolēmums taisīts paplašinātā sastāvā), arī attiecībā uz PVN pirmās instances tiesas spriedums satur atsauces uz aktuālām judikatūras atziņām.

Pamatojoties uz minēto un Civilprocesa likuma 229.panta otro daļu, 440.²pantu, 440.⁸panta piekto, septīto, astoto un devīto daļu,

nolēma

atteikt ierosināt apelācijas tiesvedību pēc apelācijas sūdzības par Kurzemes rajona tiesas 2018.gada 6.februāra spriedumu civillietā Biedrības „Zemes reformas komiteja” maza apmēra prasībā pret Intu Škarsti par zemes nomas maksas parāda un nekustamā īpašuma kompensācijas piedziņu.

Apelācijas sūdzību atdot iesniedzējai.

Lēmums nav pārsūdzams.

Tiesneši

L.Kraule

L.Vēbere

A.Klaiše